

РЕШЕНИЕ

№ 17971

гр. София, 25.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 02.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **7873** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.с чл. 85, ал.1 и чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Н. А. Я. А., гражданка на Сирийската арабска република, [дата на раждане] в [населено място], С., ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 7792/16.07.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4, вр. с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ е отказано да ѝ се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, тъй като органът неправилно е приложил изключващата клауза на чл. 12, ал.2, т.2 от ЗУБ. В съдебно заседание чрез назначения адвокат жалбоподателят излага подробни доводи за неправилното приложение на посочената разпоредба. Счита, че са представени доказателства, че е с много ниска степен на обществена опасност и не представлява заплаха за обществото, а органът е постановил обжалваното решение без да прецени индивидуалните особености на кандидата. Моли съда да отмени обжалваното решение на интервюиращ орган при ДАБ - МС и да върне преписката на административния орган.

Ответникът, председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение, представя справка относно

актуалната обстановка в Сирийската арабска република. Моли съда да отхвърли жалбата.

Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № ОК-13-618 от 05.04.2024 г. на Регистрационно-приемателен център (РПЦ) – С. към ДАБ – МС, Н. А. Я. А., гражданка на С., [дата на раждане] г, етническа принадлежност – арабин, вероизповедание – мюсюлманин- сунит, семейно положение – омъжена, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността ѝ е установена въз основа на представен сирийски национален паспорт и лична карта, издадена от министерството на вътрешните работи на Сирийската арабска република.

С писмо рег. № УП-23396/09.04.2024 г. на ДАБ-МС (л. 70), началник отдел “ПМЗ – О. купел”, РПЦ- С. е изискал от директора на Специализирана дирекция "М" - Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-8521 от 28.05.2024 г. (л. 25) директорът на специализирана дирекция "М" - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

От данните от проведеното на 15.04.2024 г. интервю, представените от жалбоподателката и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че Н. А. Я. А. е напуснала страната си легално с виза, национален паспорт и лична карта през средата на месец февруари 2024г. Пристигнала в България легално заедно с майка си, баща си, две сестри и един брат, след като брат ѝ А. А. Я., с предоставен хуманитарен статут, получил разрешение да се събере със семейството си на територията на Република България. В С. не е била арестувана. Арестувана е в България при опит да премине нелегално заедно със семейството си българо-румънската граница. Била задържана в затвора в [населено място] заедно с баща ѝ, а майка ѝ и двете ѝ сестри били изпратени в Б.. Заявява, че в С. не е осъждана, в Р. е осъдена. Като причина за напускане на страната си на произход посочва войната в С., липсата на храна, вода и работа. Заявява, че не би се завърнала в С., макар да е нямала проблеми с кюрдските сили, които управляват [населено място], семейството ѝ не са били заплашвани, не ѝ е оказвано насилие, не е имала проблем заради етническата си принадлежност и изповядваната вяра. В С. има роднини – една сестра, баба, чичовци и съпруг, но не иска да се връща при тях. Учила е полувисше образование за ”строителен инженер”, завършила е и за медицинска сестра.

С административната преписка ответникът е представил Решение № 13133/22.08.2022г. на заместник-председателя на ДАБ – МС, с което е предоставен хуманитарен статут на брат ѝ А. А. Я. и Решение № 4240/ 28.02.2023г. на заместник-председателя на ДАБ, с което му е разрешено да се събере на територията на Република България със семейството си.

В хода на административното производство е установено, че с протоколно определение от 25.03.2024г. по ндох № 0574/2024г. по описа на Районен съд – Русе е одобрено споразумение, съгласно което Н. А. Я. А. се признава за виновна в това, че е осъществила от субективна и обективна страна състава на престъпление по чл. 279, ал.1, вр. с чл.18, ал.1 от НК, за това, че на 06.03.2024г. в [населено място] на

съвместен българо-румънски ГКПП- Д. мост, трасе изход – Г. е направила опит да излезе през границата на страната без разрешението на надлежните органи на власт, за което на основание чл. 55, ал.1, т.1 от НК и е наложено наказание “лишаване от свобода” за срок от една година и шест месеца, което е отложено за изтърпяване с изпитателен срок от три години на основание чл. 66, ал.1 НК.

Със становище рег. № ИП 23396 от 26.06.2024 г. на интервюиращия орган е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже хуманитарен статут и статут на бежанец на Н. А. Я. А..

С оспореното в настоящото производство Решение № 7792/ 16.07.2024г., председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 вр. чл. 9, във вр. с чл. 12, ал.2, т.2 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Н. А. Я. А.. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Като е съобразил причините за напускане на страната по произход С., административният орган е извел извод, че това не е сторено поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, поради което не са налице основания по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, нито е установена реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание – основания по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. След като е съобразил информацията за обстановката в Сирийската арабска република, представена в справка с вх. № ЦУ-1340/23.05.2024 г. на дирекция "Международна дейност" при ДАБ – МС е приел, че С. все още се намира в състояние на вътрешен въоръжен конфликт, ситуацията в държавата по произход на кандидатката за международна закрила е достигнала такова високо равнище на безогледно насилие, че съществуват сериозни потвърдени основания да се смята, че тя в качеството си на гражданско лице, ако бъде върната там ще претърпи посегателствата и заплахите по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, поради самото си присъствие на територията на страната. Приел е, че търсещата закрила отговаря на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Независимо от това обаче, на основание чл. 12, ал.2, т.2 от ЗУБ е отказал да предостави такъв на Н. А. Я. А., тъй като хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление.

Към административната преписка са приложени, изпратени от Районния съд в [населено място] доказателства, във връзка с осъждането на жалбоподателката и нейния баща Я. Х. Ф., както и протоколите от проведените пред ДАБ – МС интервюта с останалите членове на семейството ѝ, с които е дошла в България. Приложено е и писмо рег. № 328203-1170 от 10.05.2024. до председателя на ДАБ – МС от зам.-директорът на Главна дирекция “Гранична полиция”, МВР, от което се установява, че с постановление № 1630/19.03.2024г на прокурор РП – Р. е отказал да образува досъдебно производство срещу майка ѝ А. А. А.. От приложения препис от постановлението се установява, че макар формално деянието ѝ да осъществява формално признаците на предвиден в закона състав на престъпление по чл.279, ал.1, вр. с чл. 18, ал.1 НК, неговата обществена опасност е явно незначителна, поради което същото се явява непрестъпно и в случая намира приложение разпоредбата на чл.9, ал.2 НК.

От ответника пред съда е представена и справка за актуалната политическа и икономическа обстановка и общото положение в Сирийската арабска република.

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи: Решението е постановено от компетентен административен орган, съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е информирана писмено, на разбираем за нея език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията ѝ, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомена за датата на насроченото интервю, по време на което ѝ е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си. Жалбоподателката изрично е удостоверила с подписа си на протокола, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорващата акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсещата закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателката, че е обект на преследване в С. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната ѝ на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Ето защо изцяло правилни са изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в изнесената бежанска история няма данни, че тя лично или нейното семейство са обект на преследване в родината ѝ С. било поради нейната (тяхната) етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Напротив в интервюто жалбоподателката заявява, че не е имала проблеми, не е била заплашвана или насилвана. Част от семейството ѝ – съпруга ѝ, една сестра, баба ѝ, чичовци продължават да живеят там. По изложените съображения решението в частта, в която на Н. А. Я. А. се отказва

предоставяна на статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай Н. А. Я. А. не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъдена на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложена на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската история става ясно, че тя не е арестувана и осъждана в държавата си по произход. Заявила е, че не е била насилвана по никакъв начин или заплашвана.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за основателност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 3, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се

смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Изводите на административния орган в тази насока се подкрепят изцяло от данните по справката от дирекция "Международна дейност" на ДАБ. В конкретния случай, решаващият орган се позовава, на фактите, които се съдържат в справка за С. с вх. № ЦУ-1340/23.05.2024 г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират. От справките, изготвени от ДАБ, в това число и представената пред съда, се установява, че фронтовите линии в С. към момента са повече или по-малко стабилизирани и фактически съществуват четири зони под контрола на различни участници в конфликта – зони под контрола на официалното сирийско правителство; зони под контрола на кюрдското самоуправление; зони под контрола на т. нар. "Правителство на сирийското спасение" и зони под контрола на Турция и съюзническите ѝ милиции. В зоните под контрола на сирийското правителство свързаното с конфликт насилие е спорадично, но съществува риск за сигурността поради произволни арести, насилствени изчезвания и действащи безнаказано въоръжени и престъпни групи. В края на 2023г. има съобщения за многократни въздушни удари, нанасяни от Турция в районите, контролирани от Автономната администрация на С. и Източна С.. В Северозападната част на провинция И. големият брой вътрешно разселени лица, атаките на официалния сирийски режим и Русия срещу гражданската инфраструктура и високата инфлация водят до икономически колапс и тежка хуманитарна ситуация в района. Въпреки, че конфликтът в С. се смята за такъв, който се намира в състояние на застой, влошаващите се условия за живот подхранват нова вълна от недоволство.

Съгласно разпоредбата на чл.17, §1, б."б" от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, гражданинът на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице е извършило тежко престъпление. Посочената разпоредба е транспонирана в ЗУБ и е приложима към момента на постановяване на решение № 7792/16.07.2024 г. на председателя на ДАБ при МС. Съгласно разпоредбата на чл.12, ал.2, т.2 от ЗУБ хуманитарен статут не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление. Съгласно ал. 279, ал. 1 от НК, който влезе или излезе през границата на страната без разрешение на надлежните органи на властта или макар с разрешение, но не през определените за това места, се наказва с лишаване от свобода от три до шест

години и с глоба от хиляда до пет хиляди лева, което представлява "тежко престъпление" по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК. В чл. 18, ал.2 от НК е предвидено, че при опит деецът се наказва с наказанието, предвидено за довършеното престъпление, като се взема предвид степента на осъществяване на намерението и причините, поради които престъплението е останало недовършено.

По делото е установено, че Н. А. Я. А. е извършила престъпление по чл.279, ал.1 НК, вр. с чл.18, ал.1 НК като се е опитала да премине нелегално българо-румънската граница, за което на основание чл. 55, ал.1, т.1 от НК и е наложено наказание "лишаване от свобода" за срок от една година и шест месеца, което е отложено за изтърпяване с изпитателен срок от три години на основание чл. 66, ал.1 НК.

В цитираната разпоредба на чл.55, ал.1, т.1 от НК е предвидено, че при изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства, когато и най-лекото, предвидено в закона наказание се окаже несъразмерно тежко, съдът определя наказанието под най-ниския предел. Следователно районният съд в [населено място] е приел, че в случая на сирийската гражданка са налице именно тази хипотеза.

В решението си председателят на ДАБ- МС не е съобразил, че извършеното от кандидата престъпление в случая е осъществено именно при изключителни и многобройни смекчаващи обстоятелства. Този факт, който е установен от РС – Русе, се подкрепя и от представеното към преписката постановление на прокурор от РП – Р., с което отказва да образува досъдебно производство срещу майката на жалбоподателката за същото деяние, по причина, че обществена опасност на деянието е явно незначителна, поради което същото се явява непрестъпно.

Следва да се отбележи, че приложимите норми на ЗУБ са транспонирани значително след приемането на НК, като при тълкуването им следва да се има предвид смисълът на директивата, от която са транспонирани– в случая Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

Както посочва и СЕС, в своята практика при тълкуване на чл.17, §1, б."б" от Директива 2011/95/ЕС, целта на разпоредбата е от статута на субсидиарна закрила да се изключат лица, за които е прието, че са недостойни да се ползват от предоставената закрила, и да се запази доверието в Общата европейска система за убежище, която включва както сближаване на правилата относно признаването на бежанците и съдържанието на статута на бежанец, така и мерки за субсидиарна закрила, предоставящи подходящ статут на всяко лице, което се нуждае от такава закрила (вж. в този смисъл, що се отнася до Директива 2004/83 и до статута на бежанец, решение от 9 ноември 2010 г., В и D, C-57/09 и C-101/09, EU: C: 2010: 661, т. 104 и 115).

Важно е да се отбележи, че член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95 позволява изключване на дадено лице от статута на субсидиарна

закрила само ако съществуват "сериозни основания" да се счита, че то е извършило тежко престъпление. Тази разпоредба предвижда основание за изключване, което представлява изключение от общото правило, установено с член 18 от Директива 2011/95, и поради това трябва да се тълкува стриктно. В това отношение е важно да се подчертае, че макар критерият за наказанието, предвидено от наказателното законодателство на съответната държава членка, да е от особено значение при преценката на тежестта на престъплението, обосноваваща изключване от субсидиарната закрила в съответствие с член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95, компетентният орган може да се позове на предвиденото в тази разпоредба основание за изключване само след като прецени за всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни основания да се счита, че деянията, извършени от съответното лице, което извън това отговаря на критериите за получаване на поискания статут, представляват такова основание за изключване (вж. по аналогия решения от 9 ноември 2010 г., В и D, C-57/09 и C-101/09, EU: C: 2010: 661, т. 87, и от 31 януари 2017 г., L., C-573/14, EU: C: 2017: 71, т. 72).

При произнасянето си административния орган не е сторил това, не е съобразил приложимото в настоящия случай решение на СЕС по дело C-369/17, според което чл. 17 § 1 б. "б" от Директива 2011/95 на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска законодателство на държава членка, съгласно което наказанието, предвидено за дадено престъпление от правото на тази държава членка, е единственият критерий, въз основа на който лицето, подало молба за субсидиарна закрила, се счита за "извършило тежко престъпление" по смисъла на тази разпоредба, което може да го изключи от тази закрила. Задача на компетентния национален орган или съд, който се произнася по молбата за субсидиарна закрила, е да определи тежестта на съответното престъпление след цялостна преценка на всички обстоятелства в отделния случай. При преценка относно тежестта на престъплението, органът е следвало да обсъди всички установени по делото обстоятелства, свързани с извършеното от Н. А. Я. А. деяние, а не единствено и само размера на предвиденото според българското законодателство наказание. Липсата на мотиви в тази насока представлява допуснато при издаването на административния акт нарушение и води до неговата незаконосъобразност. В този смисъл е и практиката на ВАС - решение № 8107 от 05.07.2021 г. по адм. д. № 4504/2021 г., IV отд. на ВАС;

По изложените съображения оспореното решение следва да бъде отменено в частта на отказания хуманитарен статут като незаконосъобразно - постановено при съществено нарушения на административно-производствените правила, довело до неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл.146, т.3 и т.4 АПК и преписката да се върне на органа за разглеждането на молбата за закрила в

тази част съгласно дадените указания.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 7792/16.07.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, в частта, в която е отказано да се предостави хуманитарен статут на Н. А. Я. А., гражданка на Сирийската арабска република, [дата на раждане]

ИЗПРАЩА делото като преписка на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет за ново разглеждане и произнасяне по молбата на Н. А. Я. А., гражданка на Сирийската арабска република, [дата на раждане] , в частта, в която е поискала предоставяне на хуманитарен статут, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. Я. А., гражданка на Сирийската арабска република, [дата на раждане] г срещу Решение № 7792/16.07.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, в частта, в която е отказано да ѝ се предостави статут на бежанец.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: